

Byl rok 3018. Osmnáct let po tom, co skončila válka, která zničila všechnu pevninu. Lidé si museli postavit nová města, města, ve kterých budou bydlet, a jediná možnost co jim zbyla, byla ta, že si museli postavit města na vodě. Město tvořila velká plošina ze všech materiálů, co zbyly po válce. U plošiny stály lodě a všude na plošině byly domy, také z věcí, které zbyly. Uprostřed města byl obrovský dům, který patřil veliteli města. Lodě byly jediný dopravní prostředek. Na světě už nebyla auta, elektřina a všechno začínalo znova. Lidé se živili rybolovem. Každé ráno museli měřit hloubku vody. Tu museli měřit z jednoho jediného důvodu. Kdyby voda ubyla, objevily by se vodní nestvůry, které jsou hluboko pod městy. Jen málo lidí je vidělo, ale ten, kdo je zahlédl, byl vystrašený natolik, že už nikdy nevylezl ze svého domu. Vodu měřili služebníci velitele města. My si povíme příběh jednoho takového služebníka.

Byl to služebník opravdu mladý. Měl teprve patnáct let a jmenoval se Kas. Byl zodpovědný, a tak mu velitel nařídil, ať změří vodu. Kas tedy hned ráno vyrazil na okraj města, sedl si a měřil. Najednou vidí, že hladina klesla. Zděsil se a běžel tak rychle, jak jen dokázal, aby veliteli sdělil tuhle příšernou novinu. „Cože? Hladina klesla? Řekněte každému v tomto městě, ať jde na náměstí, potřebujeme je informovat a najít dobrovolníka, který zjistí příčinu.“ Celé město se sešlo na náměstí a velitel začal mluvit ke všem obyvatelům města. „Poslouchejte! Mám pro vás nemilou zprávu. Ráno jsem poslal svého služebníka změřit vodu a zjistilo se, že hladina klesla. Hlavně nepanikařte, potřebujeme jednoho dobrovolníka, který půjde a zjistí příčinu klesání hladiny. Kdo bude chtít jít, tak přijde zítra ráno opět sem. To bude vše.“ Lidé se rozešli se strachem ve tvářích. Kas chvíli váhal, ale pak si řekl, že zítra ráno přijde a zkusí to. Už jen proto, že by za to mohl dostat velké bohatství a možná se stát i velitelem města. Dalšího rána na náměstí stál pouze on. Velitel vyšel z domu a řekl, ať jde Kas za ním. Šli do velkého domu a tam si promluvili. Nakonec velitel Kase pověřil, aby zjistil kdo, nebo co způsobilo takovou strašnou věc. Dal mladému služebníkovvi velkou loď a posádku, aby nemusel jet tou starou, kterou zdědil po jeho rodičích. Do ruksaku si dal vše potřebné, na zádech měl připevněný ještě luk a dlouhý meč.

Za úsvitu vyrazili. Večer začalo hřmět a nastala bouře. Loď nepřežila, zbyly z ní jen kousky dřeva. Ráno se Kas vzbudil a první, co ucítil, byla obrovská bolest. Otevřel oči a zjistil, že leží na malé ploše ze dřeva, co zbyla z lodi. Rozhlédl se, divoké vlny s plošinou hýbaly natolik, až mu to přišlo divné. Koukl do vody a uviděl, že tam něco pluje. Lekl se, nevěděl, co má dělat. Najednou se nestvůra vynořila z vody a propalovala ho očima. Měla zelené šupiny, které se už od pohledu zdály být opravdu tvrdé a téměř nerozbitné, jen na nohách měla menší šupiny, zřejmě její slabina. Oči měla modré jako oceán a její pohled byl ostrý a přísný. Na nohách měla obrovské drápy a na rukách měla mezi čtyřmi prsty blány. Ocas měla ostrý jako meč, ale zuby neměla. Připomínala draka, ale neměla křídla. Nevypadala příliš nebezpečně. Kas jen vyděšeně koukal a klepal se, nestvůra to vycítila, sklonila před ním hlavu a čekala na pohlazení. Nechtěla mu ublížit, chtěla se přátelit, zřejmě tu žila sama. Ucítila pohlazení až po pěti minutách. Mladík se vzpamatoval, ale stále se bál. Chtěl zjistit, kde se taková příšera vzala, i když měl jiný úkol. Najednou ho nestvůra vzala do obrovské tlamy a plula s ním pryč. Až když se vynořili na jakémsi ostrově, pustila ho ven. Říkal si, kde se tu vůbec vzala nějaká pevnina a jestli o ní lidstvo ví. Ostrov byl malý a neobydlený, takže o něm nikdo nevěděl, jinak by tu přece postavili město. Nestvůra přišla a hodila před něj kus ryby. Ryba páchla. Naznačil proto, že nemá hlad. Podivný tvor odfrkl a rybu snědl. Na ostrově Kas musel zůstat, neměl loď a musel si nějakou postavit. Večer usnul v jakési skále, poblíž netvora. Vzbudil se při východu slunce, promnul si oči, vstal, slyšel zvuk vody, ale nebyl to zvuk narážejících vln do skal. Příšera, kterou potkal včera, pila vodu z oceánu. Pila vodu, na které stála všechna města. Zakřičel

na ni: „Hej tohle nemůžeš!“ A prudce do ní strčil. S příšerou to ani nehnulo. Chtěl nahmatat meč, ale pak zjistil, že je asi někde hluboko v oceánu. Bušil pěstmi do břicha toho nevinného netvora, zjistil ale, že nic nezmuže. Začal mluvit: „Hele, tu vodu nemůžeš pít, je důležitá pro lidi, stojí na ní všechna města lidí. Musíš přestat!“ Netvor přestal. Jako kdyby mu rozuměl. Kas se pak netvorovi věnoval, aby nemyslel na vodu. Takhle to vydrželo měsíc. Ve městě už si museli myslet, že je mrtvý, ale on se snažil tu nestvůru ochočit. Potřeboval ji jak na cestu zpátky, tak na to, aby lidé věděli, proč hladina klesá.

Po dalším dlouhém měsíci byli jako nejlepší přátelé, a tak se rozhodl, že to zkusí, sedl si na hřbet nestvůry a pluli. Začal přemýšlet, že pokud jsou ostatní nestvůry stejné jako ta, na které právě pluje, mohli by místo lodí využívat k dopravě právě tyto nestvůrky. Sebevědomě se pousmál nad svojí chytrou myšlenkou, když najednou uviděl své město. Uslyšel troubení a bojový pokřik, to se mu vůbec nelíbilo. Volal, že ta příšera jim neublíží, že mají zavolat velitele. Po pěti minutách přemlouvání se mu to podařilo. Velitel přišel a zeptal se: „Co to je za ohavné zvíře?“. Služebník se poklonil a pravil: „Tohle je příčina toho, že hladina klesá.“ Veliteli se na tváři objevil zlomyslný úsměv a rozkázal, ať příšeru zabijí. Vojáci přikývli, ale Kas zakřičel, že jim příšera neublíží, když ji nebudou ubližovat oni. Všichni pohlédli na velitele. Ten vzal luk jednomu z vojáků, napnul tětivu a vystřelil na netvora. Šíp ji však ani neškrábl, odrazil se a spadl do vody. Velitel vztekle hodil lukem o zem a zeptal se služebníka, co chce s nestvůrou dělat. Kas řekl, že kdyby nestvůra přivolala ostatní nestvůry, mohly by sloužit místo lodí. Materiál z lodí bychom ušetřili na stavbu a rozšiřování města a vodu bychom jim dávali dešťovou. Dodal poté ještě, že vydrží dlouho bez vody a že by to neměl být problém.

Velitel, jelikož chtěl pro svůj lid jen to nejlepší, přikývl a nařídil všechny lodě rozebrat. Po pár dnech na místě, kde se nacházel přístav, byly přístřešky a místa pro nestvůry. Lidé také začali nacházet ostrovy a zem se začala obnovovat. Kas se nakonec stal velitelem hned tří vodních měst a učil lid, jak na vodních nestvůrách jezdit. Mezi nestvůrami a lidem vzniklo pevné pouto a všude vládl mír.

Jméno a příjmení autora	Julie Andreašová
Věk / kategorie	13 let/4. kategorie
Název díla	Vodní město
Technika	Próza
Adresa školy	ZŠ Novoměstská 21, Brno-Řečkovice 621 00
Jména pedagoga vč. kontaktu (e-mail, tel.)	Mgr. Slavomíra Svobodová; 541321508